

Formanden:

Lovforslaget vil nu blive sendt til statsministeren.

Den næste sag på dagsordenen var:

10) Tredje behandling af lovforslag nr. L 155: Forslag til lov om ændring af lov om miljøbeskyttelse. (Underretning om eksport af visse listevirksomheders brugte produktionsanlæg m.v.).

Af miljø- og energiministeren (Svend Auken). (Fremsat 17/1 96. Første behandling 24/1 96. Betænkning 28/3 96. Anden behandling 9/4 96. Tillægsbetænkning 24/4 96).

Der var ikke stillet ændringsforslag.

Lovforslaget sattes til forhandling.

Ingen bad om ordet.

Afstemning

Lovforslaget vedtoges med 60 stemmer (S, SF, RV, EL og CD) mod 49 (V, KF, FP og DF).

Formanden:

Lovforslaget vil nu blive sendt til statsministeren.

Den næste sag på dagsordenen var:

11) Tredje behandling af lovforslag nr. L 225: Forslag til lov om ændring af lov om godtgørelse i forbindelse med indsamling af blyakkumulatorer og hermetisk forseglede nikkel-cadmium-akkumulatorer (lukkede nikkel-cadmium-batterier), lov om afgift af blyakkumulatorer og hermetisk forseglede nikkel-cadmium-akkumulatorer (lukkede nikkel-cadmium-batterier) og lov om ændring af lov om registreringsafgift af motorkøretøjer m.v.

Af miljø- og energiministeren (Svend Auken). (Fremsat 27/3 96. Første behandling 9/4 96. Betænkning 17/4 96. Anden behandling 25/4 96).

Der var ikke stillet ændringsforslag.

Lovforslaget sattes til forhandling.

Ingen bad om ordet.

Afstemning

Lovforslaget vedtoges enstemmigt med 112 stemmer.

Formanden:

Lovforslaget vil nu blive sendt til statsministeren.

Den næste sag på dagsordenen var:

12) Anden (sidste) behandling af beslutningsforslag nr. B 24: Forslag til folketingsbeslutning om offentliggørelse af hemmelige rådsprotokoller.

Af Keld Albrechtsen (EL) og Frank Aaen (EL). (Fremsat 24/10 95. Første behandling 18/1 96. Betænkning 12/4 96).

Der var ikke stillet ændringsforslag.

Forslaget sattes til forhandling.

Forhandling

Keld Albrechtsen (EL):

Jeg synes, det her ved andenbehandlingen af dette forslag skal gøres meget klart, at det ikke er lykkedes regeringen at besvare det vigtigste af de spørgsmål, som er stillet i denne sag. Det er ikke lykkedes regeringen at dokumentere, at anvendelsen af hemmelige protokoller kan være i overensstemmelse med den danske grundlov og med den danske ministeransvarlighedslov.

Det svar, der er afgivet i udvalget – jeg vil snarere sige: Det ikkesvar, der er afgivet i udvalget – indeholder ikke gnist af dokumentation for, at det, der foregår og er foregået, er i overensstemmelse med den danske grundlov og den danske ministeransvarlighedslov.

Det må samtidig konstateres, at regeringen ikke har været i stand til at besvare spørgsmålet, om en hemmelig protokol er at betragte som en folkeretligt bindende aftale, som Danmark derefter som følge af folkerettens almindelige bestemmelser er forpligtet af, eller om det ikke er tilfældet. Det er dog et ret vigtigt spørgsmål, som bl.a. er afgørende for, om hemmelige protokoller er omfattet af grundlovens § 19. Det spørgsmål har regeringen ikke været i stand til at besvare.

Jeg synes ærlig talt, det er stærk kost, at vi har en praksis, som er grundlovsstridig og i strid med ministeransvarlighedsloven, og vi har et system af hemmelige protokoller, som i realiteten har karakter af traktater, som Danmark er forpligtet af, men som ikke behandles som sådan, og som ikke behandles efter de regler, der er foreskrevet i vores grundlov. Det er ærlig talt ret stærk kost, og det har man altså valgt at komme udenom ved at feje problemerne ind under gulvtæppet.

Jeg synes ikke, at vi her ved andenbehandlingen skal foretage en afstemning om dette beslutningsforslag, uden at det står klart, hvem der har ansvaret for disse ting, nemlig dem, der stemmer forslaget ned.

Og så vil jeg sige, at Venstres optræden i denne sag har været en særlig skuffelse. Vi mindes jo alle sammen, eller i hvert fald alle dem, der fulgte debatten, hvordan fru Eva Kjer Hansen under sagens første behandling holdt en tordentale imod de hemmelige protokoller, hvor hun krævede en øjeblikkelig indsats fra regeringens side og krævede, at den adfærdskodeks, som Danmark har været med til at vedtage i EU, omgående skulle laves om, fordi den ikke var

tilstrækkelig. Ja, jeg har sjældent hørt så stærk og engageret en tale som den, fru Eva Kjer Hansen holdt i den anledning. Det var faktisk korrekt fra ende til anden, hvad fru Eva Kjer Hansen sagde, og hun krævede handling.

Jeg mindes, hvordan hr. Jens Kirk for få dage siden i Folketingssalen fulgte det op. Det bemærkelsesværdige var, at hr. Jens Kirk, efter at Venstre havde tilsluttet sig betænkningen over det beslutningsforslag, som vi skal stemme om om lidt, med en forkastelse af Enhedslistens forslag, fortsatte kampagnen imod de hemmelige protokoller.

Jeg synes, der er grund til beundring for Venstres indsats: Venstres ordfører, som har kæmpet i den grad energisk imod de hemmelige protokoller og har tordnet imod dem fra Folketingets talerstol, vil nu om et øjeblik sammen med regeringspartierne stemme for at godkende den hidtidige og den fremtidige anvendelse af hemmelige protokoller. Jeg må sige til Venstre og Venstres ordfører: Velbekomme!

Formanden:

Så er det udenrigsministeren og derefter hr. Thulesen Dahl.

Udenrigsministeren (Niels Helveg Petersen):

Også jeg vil gerne benytte anden og sidste behandling af forslaget til at sætte nogle ting på plads.

Den nuværende regering har som den første gjort noget konstruktivt i hele denne protokolsag. På dansk foranledning lykkedes det den 2. oktober sidste år at få vedtaget en adfærdskodeks om offentliggørelse af mødeprotokoller og erklæringer til mødeprotokoller, når Rådet optræder som lovgiver.

Denne adfærdskodeks, denne regel for god opførsel, indebærer, at hovedreglen i dag i modsætning til tidligere er, at der rent faktisk sker offentliggørelse af erklæringer afgivet til mødeprotokol, medmindre det på anmodning af et medlemsland konstateres, at der ikke er et simpelt flertal for offentliggørelsen, og den indebærer endvidere, at en medlemsstat altid selv kan offentliggøre egne erklæringer til Rådets mødeprotokol.

Erfaringen med denne adfærdskodeks er, at erklæringer nu alle bliver offentliggjort; alle erklæringer er siden den 2. oktober rent faktisk blevet offentliggjort. Det betyder også, at den mystik, som hr. Keld Albrechtsen omtaler i forbindelse med protokollerne, er hævet, og at vi

har fundet frem til en løsning, som vel ikke er fuldt tilfredsstillende, fordi den er kun en adfærdskodeks, men som giver det rigtige resultat, at protokollerne rent faktisk offentliggøres.

Det fremgår klart af udvalgsbetænkningen, at der ikke er opbakning til at gå videre med Enhedslistens forslag, og regeringen kan derfor – ligesom i øvrigt et flertal i udvalget – ikke støtte det fremsatte beslutningsforslag.

Kristian Thulesen Dahl (DF):

Efter den gennemgang, der har været af det her forslag både i Europaudvalget og ved førstebehandlingen, kan det selvfølgelig ikke undre, at udenrigsministeren kommer til den konklusion, at regeringen ikke kan støtte forslaget. Det kommer ikke som nogen overraskelse – desværre.

Må jeg sige på Dansk Folkepartis vegne, at vi selvfølgelig anerkender, at der er lavet en adfærdskodeks – et arbejde, som vi i øvrigt har støttet regeringen i – som indebærer, at der sker offentliggørelse af rådsprotokoller, medmindre der er et flertal imod det, og som indebærer, at et land kan offentliggøre sine egne rådsreklæringer; men for os at se er det slet, slet ikke nok. Vi anerkender de små skridt, der er taget, men finder overhovedet ikke, det er nok.

Vi mener, det er forfatningsretligt yderst betænkeligt, at der overhovedet kan forekomme vedtagelser, som jo forpligter såvel de nationale parlamenter – det har vi set flere eksempler på – som befolkningen i de enkelte EU-lande på ting, hvor udgangspunktet er, at der foreligger noter, der foreligger rådsprotokoller, som befolkningerne ikke er vidende om, og parlamenterne ikke er sikre på at blive gjort bekendt med. Det er forfatningsretligt betænkeligt, og vi finder ikke, at regeringen i de svar, der er afgivet til Folketingets Europaudvalg om den her sag, har været i stand til at forklare forholdet mellem grundloven og denne her adfærd fra EU's side på tilfredsstillende vis.

Derfor er vi glade for at få mulighed for her ved anden og sidste behandling af dette beslutningsforslag at stemme for det forslag, som er fremsat af Enhedslisten. Det er nok, som udenrigsministeren siger, anden og sidste behandling i denne omgang, men det er bestemt ikke sidste gang, vi her i Folketingssalen kommer til at diskutere spørgsmålet om lukkede rådsprotokoller i EU. Det tror jeg der er flere partier her i Folketinget, der vil sørge for.

Lad mig blot til sidst sige – foranlediget af det, hr. Keld Albrechtsen sagde om Venstres håndtering af spørgsmålet om rådsprotokoller – at Venstres linje omkring selve beslutningsforslaget egentlig har været ganske klar. Man har været imod det både ved førstebehandlingen, i udvalget og ved andenbehandlingen.

Men det er jo rigtigt, når det siges, at i de debatter, hvor vi så har diskuteret spørgsmålet om rådsprotokoller, har Venstre haft en helt anden melding, nemlig at man skulle offentliggøre disse her rådsprotokoller, og at man også skulle have selve systemet lavet om, så man ikke fremover havde rådsprotokoller, som ikke var offentligt tilgængelige. Jeg synes også, der er noget, der holder i den argumentation, der føres i forsamlingshusene rundt om i det ganske land og også her i Folketingssalen, når sådan vi diskuterer i festligt lag og med store armbevægelser, og så konklusionen, hvordan man så stemmer til det her forslag.

Men som sagt: Dansk Folkeparti støtter forslaget, og vi håber, at der på et eller andet tidspunkt – det viser sig ikke her, men på et eller andet senere tidspunkt – vil være et flertal i Folketinget, som vil følge indholdet i det beslutningsforslag, som vi her har til anden og sidste behandling.

Formanden:

Hr. Ole Stavad og derefter hr. Keld Albrechtsen.

Ole Stavad (S):

Jeg synes, der er grund til at udtrykke taknemlighed over, at vi i 1993 fik en udenrigsminister, som måske ikke holder slet så store og flotte festtaler som den foregående udenrigsminister, men som til gengæld har en god tendens til at sætte handling bag ordene. Det har den nuværende udenrigsminister på regeringens vegne gjort i den her sag. Derfor forholder det sig, som udenrigsministeren tidligere har sagt.

Til gengæld er jeg så fuldstændig enig med hr. Keld Albrechtsen i, at det har været et meget mystisk forløb, vi har set fra partiet Venstre i den her sag. Man fortsætter med festtalerne, man snakker om åbenhed, men da man havde chancen, gjorde man ingenting; man har overhovedet ikke gjort noget som helst for at levere varen, mens man selv havde chancen.

Man fortsætter med festtaler, men der er ingen hold i det, man siger; man forsøger også her at klare sig med form og stil og flotte ord. Men det er så det, der er i Venstre. Det ser vi i

den her sag. Det er desværre ikke særlig bemærkelsesværdigt, for det ligner meget det, vi ser i en lang række andre sager.

Så tak for en udenrigsminister, der gør noget, når han siger noget, og ikke bare holder festtaler!

(Kort bemærkning).

Keld Albrechtsen (EL):

Hr. Ole Stavad har ret i, at Venstre har en optræden – og dette er jo desværre ikke den eneste sag, vi har set det i – hvor man har én politik ude i forsamlingshusene, og har en anden politik, når man stemmer her i Folketingssalen. Så vidt fru Eva Kjer Hansen, som jeg kan se trods alt nu føler sig tvunget til at komme herop og kommentere det, der er blevet sagt.

Så vil jeg sige tak til hr. Kristian Thulesen Dahl og give tilsagn om, at også Enhedslisten betragter denne sag som en sag, der skal følges også fremover, for den slutter jo nu med, at vi har to problemer.

Det ene problem er, at der til en lang række gældende EF-direktiver, som jo vil være gældende i Danmark, lige så længe vi er i EU – hvilket dog forhåbentlig er kort tid – vil være disse hemmelige protokoller tilknyttet. Det vil sige, at eksisterende lovgivning er befængt med disse hemmelige protokoller, som regeringen ikke har kunnet sandsynliggøre er i orden ifølge grundloven og ministeransvarlighedsloven. Det er dog et kæmpemæssigt problem, at der er et flertal her i Folketinget, som ikke vil være med til at rydde op i denne lovgivning, som vil være gældende i lang tid fremover. Men det vil man altså ikke. Det problem skal fejles ind under gulvtæppet.

Det andet problem er, som hr. Kristian Thulesen Dahl gjorde opmærksom på, at vi ingen garanti har for, at vi ikke også fremover vil møde disse hemmelige protokoller, når der opstår en situation, hvor nogle lande ønsker at holde deres fortolkninger og tilføjelser til lovgivningen hemmelige af hensyn til den sag, det drejer sig om, som de regeringer ikke synes der er behov for at befolkningen får kendskab til. Det problem er heller ikke løst. Vi har ingen garanti for, at det ikke sker igen.

(Kort bemærkning).

Kim Behnke (FP):

Fremskridtspartiet er ikke betækningsberettiget i Europaudvalget, og derfor vil man ikke ved gennemlæsning af den betænkning, der lig-

ger til forslaget, kunne se, hvordan Fremskridtspartiet agter at stemme om lidt; men det forholdt sig sådan, at vi selvfølgelig støtter forslaget.

Det, som den danske befolkning jo kan notere sig efter denne debat, er – på trods af de mange farvestrålende brochurer og foldere, der bliver delt ud som led i kampagnen omkring EU's regeringskonference, på trods af alle de mange festlige taler om såkaldt ånd, åbenhed, nærhed og demokrati osv. og på trods af alle løfterne om, at den danske regering og flertallet i Folketinget selvfølgelig vil være overordentlig skeptiske over for, hvad der foregår i EU-systemet – at når der kommer konkrete initiativer her i Folketingssalen, så holder EU-tilhængerne sammen som ærtehal, og SF'erne bakker jo godt op om at sørge for, at vi kun er tre partier i Folketinget, der er modstandere af den fortsatte integration, modstandere af den EU-udvikling, der pågår.

Vi synes faktisk, at dette beslutningsforslag var en glimrende anledning til, at man fra et stort flertal i Folketinget havde markeret, hvordan man fra dansk side skulle forholde sig under regeringsforhandlingerne, sådan at der i hvert fald kunne komme det positive resultat ud af regeringsforhandlingerne i EU, at man fik strammet op omkring de her procedurer.

Men det er klart, at når man har en regering, som har et stort flertal bag sig i Folketinget, som ikke ønsker at gøre noget ved dette her, ja, så forærer man altså os EU-modstandere den klare holdning, at vi ikke kan medvirke til det, der foregår, når tingene oven i købet skal være nedskrevet i hemmelige protokoller.

Vi kan derfor støtte forslaget og takke for, at der er givet det klare og tydelige signal i dag, så at den danske befolkning ikke vil være i tvivl om det her, når først afstemningen har fundet sted.

(Kort bemærkning).

Eva Kjer Hansen (V):

Der har jo aldrig nogen sinde været tvivl om Venstres holdning i den her sag. Den kom tydeligt frem under førstebehandlingen. Vi har sagt, at det er fuldstændig uacceptabelt med hemmelige erklæringer, hvor medlemslandene går ud og tolker teksten på hver deres måde uden hensyntagen til den faktiske ordlyd af retsreglerne.

Men vi sagde også ved førstebehandlingen til hr. Keld Albrechtsen, at vi ikke kunne støtte det foreliggende beslutningsforslag.

Det, jeg synes er uhyre forunderligt i den her sag, er, at hr. Ole Stavad stiller sig tilfreds med forholdene, sådan som de er i dag, og blot glæder sig over, at regeringen arbejder videre.

Det, der er så pinligt, og det, der er for dårligt, er, at der jo ikke er nogen garanti for, at hemmelige erklæringer ikke fortsat vil blive brugt. Den danske regering kan ikke levere en klokkeklar garanti for, at vi ikke får et eksempel på en hemmelig erklæring, hvis den f.eks. bliver indgået med andre lande, der kræver, at erklæringen skal holdes hemmelig.

Derfor kan jeg ikke kraftigt nok opfordre til, at dette emne bliver taget seriøst op under regeringskonferencen, så det bliver klart og tydeligt slået fast, at man simpelt hen ikke kan arbejde med erklæringer, der bliver holdt hemmelige for borgerne, som dermed ikke har nogen retssikkerhed. Så der er ingen tvivl om, at vi kan garantere, at vi vil blive ved med at hive dette emne frem, indtil vi er sikret, at det ikke længere kan finde sted.

Men hykleriet har vi oplevet gennem de senere år, for kravet om åbenhed kom jo ind i både Maastricht-Traktaten og Edinburgh-Afgørelsen, og derfor er det ikke mindst de nuværende regeringer i EU-landene, der skal klandres for, at de som såkaldt demokratisk valgte regeringer stadig lader denne procedure fortsætte.

(Kort bemærkning).

Keld Albrechtsen (EL):

Må jeg spørge fru Eva Kjer Hansen: Hvad har Venstre gjort for at få gennemført de krav, fru Eva Kjer Hansen nu gentager her ved andenbehandlingen?

Fru Eva Kjer Hansen krævede under førstebehandlingen, at regeringen skulle give garanti for, at man fremover ville offentliggøre samtlige erklæringer vedrørende Danmark, og fru Eva Kjer Hansen krævede, at der skulle stilles forslag på EU's regeringskonference om de hemmelige protokoller. Men så er det da bemærkelsesværdigt, at der fra Venstres side ikke er gjort noget som helst i udvalgsarbejdet for at fremme disse synspunkter. Der har hele tiden været flertal for at gå nøjagtig så langt, som fru Eva Kjer Hansen har ønsket.

Hvorfor har Venstre ikke passet sit arbejde? Hvorfor har man ingenting gjort? Hvorfor holder man kun taler? Hvorfor deltager man ikke i arbejdet på at skabe et flertal for det, man påstår, man selv går ind for?

Men selvfølgelig: Bedre sent end aldrig! Hvis vi kan få et tilsagn fra fru Eva Kjer Hansen om, at vi, når vi genoptager denne sag, får Venstres opbakning til et beslutningsforslag, der bl.a. kræver den omtalte garanti fra den danske regering, skal fru Eva Kjer Hansen til gengæld ikke savne Enhedslistens støtte. Vi har det nemlig sådan, at hvis vi giver en tilkendegivelse ved førstebehandlingen om, at vi vil tage et konkret skridt, står vi også ved det hele vejen igennem.

(Kort bemærkning).

Ole Stavad (S):

Mere end 10 år med hr. Uffe Ellemann-Jensen som udenrigsminister bragte os ikke ét skridt videre i denne sag, men under den nuværende udenrigsminister har vi taget et meget stort skridt. Vi er ikke færdige, der er stadig noget at arbejde for, og det gør regeringen intenst i alle de sammenhænge, hvor det er muligt.

Men jeg forstår, at fru Eva Kjer Hansen stadig tror mere på værdien af festtaler end på, at man opnår resultater ved konkret handling, og jeg kan ikke tilbageholde den bemærkning, at det, der kom ind om åbenhed i Edinburgh-Afgørelsen, bestemt ikke kom ind på foranledning af den daværende regering og slet ikke på foranledning af den daværende udenrigsminister.

(Kort bemærkning).

Kristian Thulesen Dahl (DF):

Jeg har meget stor respekt for politiske holdninger, også når de går mine egne politiske holdninger imod. Men jeg har nu mest respekt for dem, hvis de går igen, både når man fortæller vælgerne og andet godtfolk, hvad man mener, og når man skal foretage afstemninger, og jeg må sige til fru Eva Kjer Hansen, at her er vistnok endnu et eksempel på, at et parti taler for noget og stemmer imod det samme.

Vi har flere gange konstateret – specielt på EU-området – at når der har været beslutningsforslag til behandling her i salen, har et stort flertal i Folketinget talt fantastisk for en ting og er alligevel endt med at trykke på de røde knapper. Og det er jo præcis det, Venstre vil gøre i denne sag. Fru Eva Kjer Hansen konkluderer, at Venstre går ind for, at de hemmelige rådsprotokoller skal være en saga blot, og derfor stemmer Venstre imod et forslag om offentliggørelse af de hemmelige rådsprotokoller. Man skal vist være Venstrekvinde for at kunne forklare sammenhængen i det.

Og så må jeg sige til hr. Ole Stavad, at der er ingen grund til, at regeringen gør sig så fantastisk god og siger, at der er taget et stort skridt, men nu skal der søreme tages et skridt mere. Hvad er det for et stort skridt, regeringen agter at tage? Når regeringen ikke går ind for, at der skal ske en offentliggørelse af hemmelige rådsprotokoller, hvad er det så for et stort skridt? Vil man sætte sig ned på regeringskonferencen og sige til den portugisiske regeringsleder: Kunne I ikke forestille jer at offentliggøre hemmelige rådsprotokoller i Portugal, vil I ikke nok være søde at gøre det? Er det det store skridt, eller vil man fra dansk side sige én gang for alle: Vi vil ikke være med til at foretage politiske vedtagelser, som har juridisk bindende karakter for borgerne og for de nationale parlamenter, medmindre beslutningerne kommer til både de nationale parlamenters og befolkningernes fuldekendskab? Det betyder selvfølgelig, at der slet ikke vil findes hemmelige rådsprotokoller længere, men er det et skridt, man vil være med til fra Socialdemokratiets og de øvrige regeringspartiers side, eller er det også bare tom retorik?

(Kort bemærkning).

Elisabeth Arnold (RV):

Jeg må indrømme, at fru Eva Kjer Hansens sidste korte bemærkning gjorde mig noget forbløffet. Når man læser betænkningen over dette beslutningsforslag, står der jo blot, at Venstre indstiller beslutningsforslaget til forkastelse, men man fik det indtryk ved at høre fru Eva Kjer Hansens tale, at Venstre egentlig burde have stemt for forslaget. Det er mig ganske ubegribeligt, at fru Eva Kjer Hansen kan holde en sådan tale, samtidig med at hun foreslår, at beslutningsforslaget bliver forkastet, og derfor imødeser jeg en uddybende forklaring fra fru Eva Kjer Hansen, for jeg er meget forvirret efter at have hørt fru Eva Kjer Hansens indlæg.

(Kort bemærkning).

Anne Baastrup (SF):

Jeg husker tydeligt, at vi under en meget ophidset og munter førstebehandling kunne konkludere, at Venstre gik ind for åbenhed fra det tidspunkt, hvor Venstre ikke længere havde udenrigsministerposten. Men det er jo netop det, der er det centrale i beslutningsforslaget, og det burde være afgørende for Venstres holdning.

SF støtter naturligvis beslutningsforslaget, men vi var gerne gået det skridt videre, at det simpelt hen skulle være uacceptabelt og umuligt

at lave hemmelige rådsprotokoller, for hvad er de erklæringer for noget? Det er udelukkende at stikke folk blå i øjnene. Vi har en erhvervsminister, der kan komme hjem og sige, at hun har vundet, og samtidig kan en engelsk erhvervsminister komme hjem og sige, at han har vundet. Der er intet reelt indhold i det. Det er kun at snyde folk, og det er det, der er det centrale i de erklæringer.

(Kort bemærkning).

Eva Kjer Hansen (V):

Det glæder mig overordentlig meget, at alle ordførere er blevet klar over, at Venstre kræver åbenhed. Der skal ingen tvivl være om, at vi lægger al mulig afstand til de hemmelige erklæringer, og vi vil have dem afskaffet som sådan.

Men som jeg sagde tidligere, er Enhedslistens beslutningsforslag ikke løsningen på problemet. Det bringer os ikke nærmere til en løsning. Den danske regering har forklaret, at den ikke kan gennemføre en sådan beslutning, og det kunne måske være formålstjenligt, hvis udenrigsministeren endnu en gang ville skære ud i pap, hvorfor det ikke kan lade sig gøre at gennemføre Enhedslistens beslutningsforslag.

Jeg undrer mig i særdeleshed over Socialdemokratiets fortsatte passive holdning: Man stiller sig bare tilfreds og efterlyser oven i købet konkret handling uden selv at have nogen som helst bud på, hvad der skal ske. Jeg har klart og tydeligt krævet konkret handling i form af, at vi under regeringskonferencen får skåret ud i pap, at det her kan ikke finde sted længere, fordi det er en dybt uacceptabel beslutningsmåde i EU, og jeg ser frem til, at vi på den måde kan få en konkret løsning på problemet.

(Kort bemærkning).

Elisabeth Arnold (RV):

Jeg synes, det er påfaldende, at fru Eva Kjer Hansen her fra talerstolen anklager andre partier for at have en passiv holdning i denne sag. Når man læser betænkningen over dette beslutningsforslag, udmærker Venstre sig ved at være totalt passivt. Der er ingen betækningsbidrag fra Venstres side, hvor man kan læse fru Eva Kjer Hansens egentlige holdning til og betænkkeligheder ved de ting, der foregår i EU. Det står ingen steder. Partiet Venstre har været totalt passivt. Vi kan ikke ud af betænkningen læse alle de anfægtelser, fru Eva Kjer Hansen og partiet Venstre åbenbart har, så passiviteten forekommer udelukkende på Venstres side, må man sige.

(Kort bemærkning).

Keld Albrechtsen (EL):

Jeg fik ikke svar på det spørgsmål, jeg stillede fru Eva Kjer Hansen: Vil Venstre være med til, hvis det er muligt, at skabe et flertal i Folketinget, som pålægger regeringen at give den garanti for offentliggørelse af de hemmelige protokoller, fru Eva Kjer Hansen krævede for et øjeblik siden og også krævede under førstebehandling, men som hun under udvalgsarbejdet ganske har undladt at rejse noget som helst spørgsmål om? Det er jo rigtigt, som fru Elisabeth Arnold gør opmærksom på, at Venstres bidrag til betænkningen er meget enkelt og kan refereres overordentlig kort. Det går ganske enkelt ud på, at Enhedslistens forslag skal stemmes ned.

Enhedslistens forslag går ud på, at vi opfordrer regeringen til at offentliggøre alle erklæringer, som ændrer, bøger eller fortolker vedtagne EU-retsakter. Fru Eva Kjer Hansens forslag går ud på, at regeringen skal garantere, at samtlige erklæringer, der vedrører Danmark – altså også erklæringer fra EF-Kommissionen, som omfatter Danmark – skal offentliggøres. Der er sandt at sige ikke ret stor forskel på det, fru Eva Kjer Hansen selv har krævet, og det, der står i det beslutningsforslag, vi skal stemme om om et øjeblik, det har fru Elisabeth Arnold helt ret i. Man skal bruge en meget stærk lup for at kunne se forskellen.

Men der skal ikke herske skygge af tvivl om, at hvis Venstre havde tilkendegivet et ønske om at få formuleret forslaget på den måde, Venstre helst ville have, ville Enhedslisten have ønsket at få det vedtaget. Det skal der ikke herske nogen som helst tvivl om, og derfor vil jeg gentage mit spørgsmål: Hvis der kan skabes et flertal i dette Folketing, som vil gennemføre Venstres krav på området, vil Venstre da være med til at arbejde for at skabe dette flertal?

(Kort bemærkning).

Kristian Thulesen Dahl (DF):

Er der to, der står sammen i denne sag, er det regeringspartierne og Venstre. Fru Eva Kjer Hansen spørger her fra talerstolen udenrigsministeren, om ikke udenrigsministeren vil gå herop og skære ud i pap for os alle sammen, hvorfor Venstre ikke kan støtte dette beslutningsforslag, og det synes jeg er interessant. Det er i hvert fald en interessant politisk udvikling, der foregår herinde i dag, hvis det skal være det sidste punktum, der sættes i denne sag, og jeg

håber, fru Eva Kjer Hansen selv vil komme herop og fortælle, hvorfor Venstre stemmer imod, og hvorfor hun henviser til udenrigsministeren.

Men nu har Venstre været det mest højtråbende parti af dem, som er imod offentliggørelse af de hemmelige rådsprotokoller, og derfor vil jeg blot endnu en gang spørge: Jamen hvad er så Venstres bud? Er det – som det klart er fremgået indtil nu – at overlade til den socialdemokratiske ledede regering at håndtere emnet på regeringskonferencen? Er det betryggende for Venstre? Det er bestemt ikke betryggende for Dansk Folkeparti, og vi håber selvfølgelig, at Venstre vil komme ud af regeringens kløer og arbejde for at få de hemmelige rådsprotokoller offentliggjort i fuld udstrækning, så de ikke er hemmelige mere. Det kunne bl.a. ske ved, at Venstre sadlede om og stemte for beslutningsforslaget frem for – som det tegner til nu – at stemme imod.

(Kort bemærkning).

Eva Kjer Hansen (V):

I Venstre ønsker vi at få stoppet brugen af hemmelige erklæringer. Det skal simpelt hen være umuligt, at medlemslandene på den måde kan fortolke og fordreje den egentlige lovtekst.

Men måden, vi kan gøre det på, er gennem en løsning i EU-sammenhæng. Vi kan lægge et maksimalt pres fra Danmarks side for at få gennemtruffet en løsning i EU-sammenhæng, og jeg har tidligere klandret regeringen for at stille sig tilfreds med den nuværende adfærdskodeks. Jeg mener ikke, den er tilfredsstillende, i og med at den ikke giver nogen garanti for, at der ikke også fremover vil eksistere hemmelige erklæringer, og derfor kræver jeg, at sagen kommer op på regeringskonferencen, fordi det er det eneste regi, hvori vi kan få skabt en fremtidig løsning på problemet.

Og det er også Venstres begrundelse for at stemme imod beslutningsforslaget. Det giver ingen løsning på problemet, det er ikke den rigtige måde at klare problemet på. Det gælder om, at Danmark kommer i en position, hvor der kan skabes enighed blandt EU's medlemslande om, at man simpelt hen ikke vil acceptere ensidige erklæringer eller hemmelige erklæringer fremover.

(Kort bemærkning).

Kristian Thulesen Dahl (DF):

Jamen så må jeg blot konstatere, at Venstre vil vente på, at alle lande i EU kan blive enige om,

at der ikke længere skal findes hemmelige rådsprotokoller. Så længe der ikke kan skaffes enighed om det, agter Venstre altså at acceptere og fastholde – på trods af at regeringen ikke har kunnet give et klart svar på, om der er problemer i forhold til grundlovspraksis – at der kan træffes afgørelser med tilknyttede hemmelige rådsprotokoller, som fortolker, ændrer og bøjer vedtagne EF-retsakter.

Men jeg vil bare slå én gang for alle, at for Dansk Folkeparti er det naturligvis uacceptabelt, at der træffes afgørelser, som binder de nationale parlamenter og borgerne. Det er naturligvis uacceptabelt med sådanne vedtagelser, hvortil der er knyttet rådsprotokoller, som ikke er offentlige, og derfor mener vi, at den opfordring til regeringen om at offentliggøre disse protokoller, som beslutningsforslaget giver udtryk for, burde Venstre kunne tilslutte sig efter den tale, fru Eva Kjer Hansen netop har holdt. Alternativet er jo, at det har meget, meget lange udsigter, før vi når frem til den retstilstand, som fru Eva Kjer Hansen siger, Venstre ønsker, og det synes jeg er fuldstændig uacceptabelt.

(Kort bemærkning).

Eva Kjer Hansen (V):

Jeg kan kun gentage, at jeg føler også, det er fuldstændig uacceptabelt, og jeg har ikke stillet mig tilfreds med den forklaring, vi har fået fra regeringens side, i og med at regeringen ikke kan give nogen garanti for, at vi ikke også fremover vil kunne opleve en hemmelig erklæring, som Danmark er involveret i, men som ikke kan blive offentliggjort, fordi man er nødt til at tage hensyn til andre lande. Der har ikke været nogen tvivl om, at det er en utilfredsstillende situation, og det, det drejer sig om, er jo at nå frem til en løsning, så den slags ikke kan finde sted fremover.

Men jeg har forståelse for og bøjer mig for argumenterne om, at det ikke er muligt for den danske regering at offentliggøre tidligere vedtagne erklæringer og protokoller, og ergo kan vi ikke bruge dette beslutningsforslag til noget som helst. Det, det gælder om, er at yde en politisk indsats, som gør, at vi fremover kan undgå det hemmelighedskræmmeri. Det er det, vi arbejder for, og det er grundlaget for vores stilningtagen i dag.

Hermed sluttede forhandlingen.

Afstemning

Forslaget til folketingsbeslutning forkastedes, idet 21 (SF, FP, EL og DF) stemte for, 90 (S, V, KF, RV og CD) imod.

Den næste sag på dagsordenen var:

13) Anden behandling af lovforslag nr. L 184: Forslag til lov om Det Centrale Virksomhedsregister.

Af økonomiministeren (Marianne Jelved).
(Fremsat 17/1 96. Første behandling 1/2 96. Betænkning 18/4 96).

Der var ikke stillet ændringsforslag.

Lovforslagets paragraffer og spørgsmålet om dets overgang til tredje behandling sattes til forhandling under ét.

Ingen bad om ordet.

Afstemning

§§ 1–25 vedtoges uden afstemning.

Lovforslagets overgang til tredje behandling vedtoges uden afstemning.

Formanden:

Jeg foreslår, at lovforslaget går direkte til tredje behandling uden fornyet udvalgsbehandling. Hvis ingen gør indsigelse mod dette forslag, betragter jeg det som vedtaget. (Ophold). Det er vedtaget.

Den næste sag på dagsordenen var:

14) Anden behandling af lovforslag nr. L 203: Forslag til lov om indfødsrets meddelelse.

Af justitsministeren (Bjørn Westh).
(Fremsat 7/2 96. Første behandling 22/2 96. Betænkning 25/4 96).

Der var stillet 10 ændringsforslag i betænkningen.